

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 14

Uke 39 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Shantibu, Norge 1993. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
-[Baul i Himalaya](#)

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Baul i Himalaya

Fredag den 2. juni tok jeg toget «Himgiri Express» fra Howrah Station ved Kalkutta klokken elleve om kvelden. Sobbo, hans yngre bror Nachiketa, og Babu, samt to andre venner, Papu og Arun, var alle med inn til Kalkutta og tok farvel med meg på stasjonen. Det ble en lang, sammenhengende togreise praktisk talt tvers over hele India fra øst til vest, og først midt på dagen søndag den 4. juni kom jeg frem til endestasjonen som var Jammu i delstaten Jammu og Kashmir. Derfra var det ingen jernbane lenger, og for å kunne komme seg videre til Srinagar i Kashmir, for eksempel, måtte man ta buss.

Men jeg skulle ikke den veien. Jeg hadde fått adressen til familien Kaushal, som bodde i Jammu, av Paramananda på et tidligere tidspunkt, og der ble jeg tatt meget godt imot. Jeg ble hos den gjestfrie og hyggelige familien Kaushal i to dager for å hvile ut etter togreisen og for å samle krefter til bussturen oppover i fjellene i det vestlige Himalaya. Det tok dessuten litt tid å skaffe billett til busen. Men tidlig tirsdag morgen klokka seks, den 6. juni, tok jeg bussen som via Pathankot kjørte meg oppover de forferdelige veiene hvor det mange steder helt nylig hadde gått jordras som forsinket framdriften. Enkelte steder hadde de måttet lage helt ny vegtrasé, siden store felt av den gamle veien helt var forsvunnet i avgrunnen under.

Utsikt ved Baniketh. Foto BP 2012.

Etter åtte timer på bussen kom jeg endelig fram til den lille landsbyen Baniketh, som lå på litt under to tusen meters høyde og befant seg et par kilometer før den kjente, gamle, engelske fjellstasjonen og feriestedet Dalhousie. Der fant jeg etter hvert fram til ashramen, og traff igjen Mihir (Swami Pragyananda), samt også Swami Shankarananda. Mihir, som holdt til der fast, gjorde i stand seng til meg på sitt eget rom. Det andre rommet hadde Shankarananda, som var på besøk. Ashramen var meget liten og hadde bare to ordentlige soverom. Bygningen besto delvis av treverk og delvis av hvitkalket mørtel, i samme stil som andre bygninger i dette området. Den lå i en sørvendt skråning og hadde ingen spesiell utsikt sørover, men etter bare få minutters gange like ovenfor ashramen, var det en aldeles praktfull og storslagen utsikt i nordøst til hele den mektige og snøklede Lahul-Sptiti fjellkjeden, som er en av de syv store fjellkjedene i Himalaya.

Jeg gikk til dette utkikkstedet første dagen og ble bare stående å se og se, fullstendig ekstatisk – bokstavelig talt «bergtatt»! Det var noe av det mest sublime og vidunderlige jeg noen gang hadde sett. Jeg sto slik og bare så uten å røre en finger i sikkert en halv time, helt absorbert i det skjønnne og opphøyde synet. Her fikk man virkelig hjelp av naturen til sinnskonsentrasjon og absorpsjon! Men det var noe mer enn bare synet – det var også et fjernt, udefinert minne i meg som ble levende ved denne fantastiske utsikten.

Naturen omkring besto av en meget frodig og vakker skogstype i sonen mellom subtropisk regnskog og høyalpin furuskog, slik at det var en blanding av flere skogstyper. Fra Dalhousie var det bare ren furuskog å se oppover mot tregrensa. Over alt var det masse rodhodendron, og fuglelivet var fantastisk og fargerikt, også med den samme blandingen av arter fra forskjellige høydelag og levevilkår. Bjørner og andre ville dyr fantes det også i omegnen, og det hendte at enkelte av dem kom på besøk i ashramens frukthage nattestid. Ashramen hadde en liten hage med aprikostrær som hadde moden frukt på den tiden jeg var der, og som det var en nytelse å smake på. Det var frisk, klar luft med høy varme midt på dagen og forholdsvis kalde netter – omtrent akkurat slik jeg var vant med fra gode sommerdager i Alvdal. Nesten daglig kom det en regnskur siden monsunen nå var i anmarsj. Om vinteren pleide det ofte å komme litt snø som gjerne tinte bort i løpet av dagen.

Utsikt ved Baniketh i solnedgang. Bildet er tatt 21. november 2012, ved forfatterens 2. besøk til «Prem Ashram». Ved det første besøket i juli 1989, over 23 år tidligere, var de høyeste fjellene i bakgrunnen fullstendig dekket av snø. Foto: BP.

Om nettene mediterte Mihir og jeg sammen på rommet. En morgen vi satt og hvilte oss etter en natt i meditasjon, ble jeg var noe som krøp oppover veggen ved ryggen min. På det tidspunktet satt jeg lent inn til veggen og hvilte meg. Da jeg så etter, så jeg en skorpion komme i full fart mot meg med hevet hale. Jeg kom meg unna og fikk fatt i ei slags lang klype som jeg grep skorpionen med i halen, tok den med meg ut og kastet den langt utover skråningen nedenfor ashramhagen. Det var en masse skorpioner der. Senere har jeg møtt på skorpioner overalt jeg har vært i Himalaya, men aldri noen på slette-landet under.

Ellers hadde Mihir og jeg det mye moro de dagene. Mihir var forholdsvis liten av vekst og ganske mørk i huden. Han var litt skjeløyd med et sjarmerende og avvæpnende, litt rampete smil på lur. Han hadde masse humor, var veldig intelligent, kjapp i replikken, full av rampestreker, elsket å erte og kunne til tider være ganske slem. Shankarananda, som var stor og litt tykk, og sikkert tyve år eldre enn Mihir og meg, fikk gjennomgå, stakkars. Mihir ergret seg fryktelig over nesten alle ting ved Shankarananda, så han fant stadig på noen streker med ham. Jeg syntes nok Mihir var litt på kanten noen ganger, men kunne ikke annet enn å se det komiske i det og bare le av det hele. Til slutt bestemte Mihir seg for at Shankarananda hadde vært der lenge nok, og han

hadde slagplanen klar, for han visste fra tidligere erfaringer akkurat hva som skulle til. Han fortalte meg at Shankaranandas store lidenskap var mat, og at han likte veldig godt chili. Så en dag annonserte Mihir at han ville lage et festmåltid for Shankarananda med masse god, kraftig mat med chili, og Shankarananda gledet seg som et lite barn da han fikk nyheten. Maten ble servert, og Shankarananda fikk spise ubegrenset av herlighetene. Mihir hadde hatt i minst tredobbel mengde chili i maten til Shankarananda, men denne syntes det var så godt at han ikke klarte å slutte. Resultatet ble selvfølgelig at den store magen til Shankarananda ble kraftig opprørt, og i slike tilfeller reiste alltid Shankarananda sin kos, han ville ikke være noe sted med diaré. Det visste naturligvis Mihir, som godtet seg stort over at planen hans hadde virket, og at Shankarananda bokstavelig talt hadde bitt på også denne gangen.

Men sannheten var jo at mat også var en stor lidenskap for Mihir, og han hadde en utrolig evne i så måte med at han kunne fordøye omtrent hva som helst uten problem, og gjerne i uhorvelige mengder. Han fortalte meg selv at han og et par kamerater en gang for lenge siden, da de bare var guttunger, hadde kommet over ei død ku som lå rått og stinkende i vegkanten. Mihir var som vanlig ganske oppvakt og eventyrlysten, og så der en fin mulighet til endelig å kunne få smake kukjøtt, som el-

Inngangen til «Prem Ashram» ligger rett ved veien til Dalhousie, med en bratt trapp ned. Tidlig på morgenen ligger ashramen i skyggen. Foto: BP 22.11.2012, kl. 05:17.

Hele ashramen sett mot vest. En nepalsk familie bor i deler av bygningen lenger bak, og tar hånd om stedet. Tripti Ma skimtes ute på plenen. Foto: BP 22.11.2012 kl. 05:49.

lers aldri spises av hinduer. De skar derfor kjøttstykker av den råtne kua og spiste det til alt overmål rått. Resultatet ble naturligvis at begge hans kamerater i hui og hast måtte bringes til sykehus med alvorlig matforgiftning, mens Mihir på sin side bare hadde rapt høyt og syntes det hadde vært et godt måltid! Ved alle festivaler hvor det var uoffisielle konkurranser blant guttene om hvem som kunne spise flest *luchier*, eller *rasagullaer*, eller andre herligheter, vant alltid Mihir suverent over alle andre. En gang hadde han visstnok alene klart å få i seg en hel bøtte full med *rasagulla* – over hundre stykker på en gang! Paramananda bemerket en gang Mihirs kollosale fordøyelsesevne overfor meg, og sa: «Mihir har det fortrinnet framfor meg at han kan fordøye hva som helst.»

Men for en sannyasin kan det ofte by på problemer å være glad i mat. I vanlige folks øyne vil det bli tatt ille opp om de ser at en sannyasin spiser kjøtt eller fisk, og særlig hvis det skjer i en ashram. Tradisjonelt i India forventes det at en sannyasin er strengt vegetarianer. En dag Mihir fikk fryktelig lyst på kjøtt, ble vi derfor enige om at vi skulle ta bussen opp til Dalhousie hvor ingen kjente ham, slik at jeg kunne spandere kjøtt på ham i en restaurant. Og som sagt så gjort, og Mihir ble fornøyd. En gang han kom til Sobbo mens jeg bodde der noen dager og bare spiste frukt, ville Mihir som vanlig ha noe animalsk føde, og denne gangen var det egg – masse egg. Jeg syntes det var morsomt og ertet ham litt fordi han ville ha hardkokte egg når han i stedet kunne spise herlig, saftig frukt sammen med meg. Men Mihir hadde svar på rede hånd og svarte elegant mens det ene hardkokte egget etter det andre forsvant nedover strupen hans: «Egg er også frukt – fuglenes frukt!» Det verserer mange sterke historier om Mihir, og han var spesiell og interessant på mange måter, men fremfor alt nøt han stor respekt blant alle Paramanandas tilhengere som en stor yogi med helt spesielle egenskaper. Han var også den aller første i den «indre sirkelen» som kom til Paramananda, før Trishan

og de andre. Og så var han en av de aller mest fordomsfrie og vidsynte av Paramanandas sannyasins, og i tillegg en god baul-sanger.

Torsdag den 15. juni kom Paramananda om formiddagen alene. Straks etter at vi hadde spist middag, kalte han meg til seg ute i hagen og spurte meg entusiastisk med et kjærlig smil:

«Bjørn, hvordan har du det her?» «Å, jeg har det helt fantastisk her!», svarte jeg oppglødd. «Etter at jeg har kommet hit, føler jeg enormt sterkt for aldri å reise herfra igjen! Nå kan jeg ikke lenger fatte og begripe hva jeg har drevet med alle disse årene der nede i kaoset og virvaret på slettelandet – jeg kunne jo bare ha kommet hit med en gang! Livet der nede føles helt fjernt og uvirkelig for meg nå, og jeg føler absolutt ikke for å reise tilbake dit!» Paramananda strålte som en sol og så ut til å storkose seg, og så kom han med en liten opplysning som gjorde meg aldeles stum, og som stilnet den videre samtalen mellom oss for en stund: «Ja, forstår du, i en fjern, fjern fortid kom du hit gjennom jungelen sammen med en annen – det var ingen vei eller noen befolkning her den gangen – og etablerte en ashram akkurat her på dette stedet, og ble her hele resten av ditt liv. Dette var en rishis ashram.»

Jeg ble som sagt helt målløs, men desto mer tankefull. Hans utsagn ga meg en forklaring på min usedvanlig sterke følelse for stedet, min gjenkjennelse når jeg så Lahul-Spiti fjellkjeden, og mitt generelle velvære ved å være der. Og så var det selvfølgelig litt besnærende å tenke seg virkeligheten av en slik historie for kanskje tusener av år tilbake – tanker som ga nytt perspektiv på meg selv som individuell identitet. Men jeg hadde aldri for vane å dvele særlig mye ved verken fortid eller framtid, eller på meg selv som en individuell identitet, så snart var jeg

tilbake i nåtiden, som i høyeste grad var spennende og interessant nok for meg.

Om ettermiddagen kom det mange venner og tilhengere langveisfra som ville være sammen med Paramananda og høre på ham, det kom til og med to familier helt fra Bengal, men de fleste tilhørte hans tilhengere fra Nord-India. Familien Tyagi, familien Gaur, familien Kaushal, Sri Bhagavan og mange andre kom, og snart var alle rom og alle ledige kvadratmeter gulvplass fylt opp. Også flere fra nærområdene kom, og Paramananda snakket på nasjonalspråket hindi, som han ifølge flere kyndige nordindere behersket mesterlig. Men han kunne som regel snakke det lokale språket nesten hvor han var i India – i alt snakket han minst femten indiske språk.

Da vi skulle gå til ro for natta, flyttet Mihir ut og lot Paramananda få sin seng, slik at det ble bare han og jeg på rommet, og jeg hadde aldri tidligere vært i en så nær og intim situasjon med Paramananda før. Det ble uforglemmelige netter alene sammen med Paramananda hvor han begynte med å si: «Bjørn, du er virkelig en oppriktig sannhetssøker – du er ikke som alle disse andre», og så startet han å lære meg om *baul* og *baul-sadhana*, som var helt nytt for meg. Han sa at det ville bli læren for den kommende tidsalder, og presenterte den først som tantra + *jñana*, som ville egne seg spesielt godt for menneskene i Vesten:

Hele 90 % av alle sadhuer, sannyasins og munkere i Himalaya har i virkeligheten et schizofrent sinn fordi de har et så unaturlig og abnormt forhold til kjønn og seksualitet. Vanlig indisk tradisjon på dette området er fullstendig undertrykkende, og det leder til perversjoner av mange slag. Men vi har tantra-læren – den er helt åpen og inkluderende, og veldig modig. Den godtar mennesket fullstendig som det er, med alle slags type naturer, laster og lyter. Tantra er aldri feig eller forsøker å flykte fra problemene, nei, tantra står alltid modig ansikt til ansikt med alle problemer og tar utfordringene der og da som de kommer. Baul består egentlig av tre deler og forener de tre hovedstrømningene i indisk åndelig tradisjon, nemlig shaktaene (tantra), vaisnavittene (*bhakta*) og vedantinerne (*jñana*). For enkeltmennesket betyr det at det inkluderer dets fysiske kropp, dets emosjoner, og dets intellekt – altså hele mennesket.

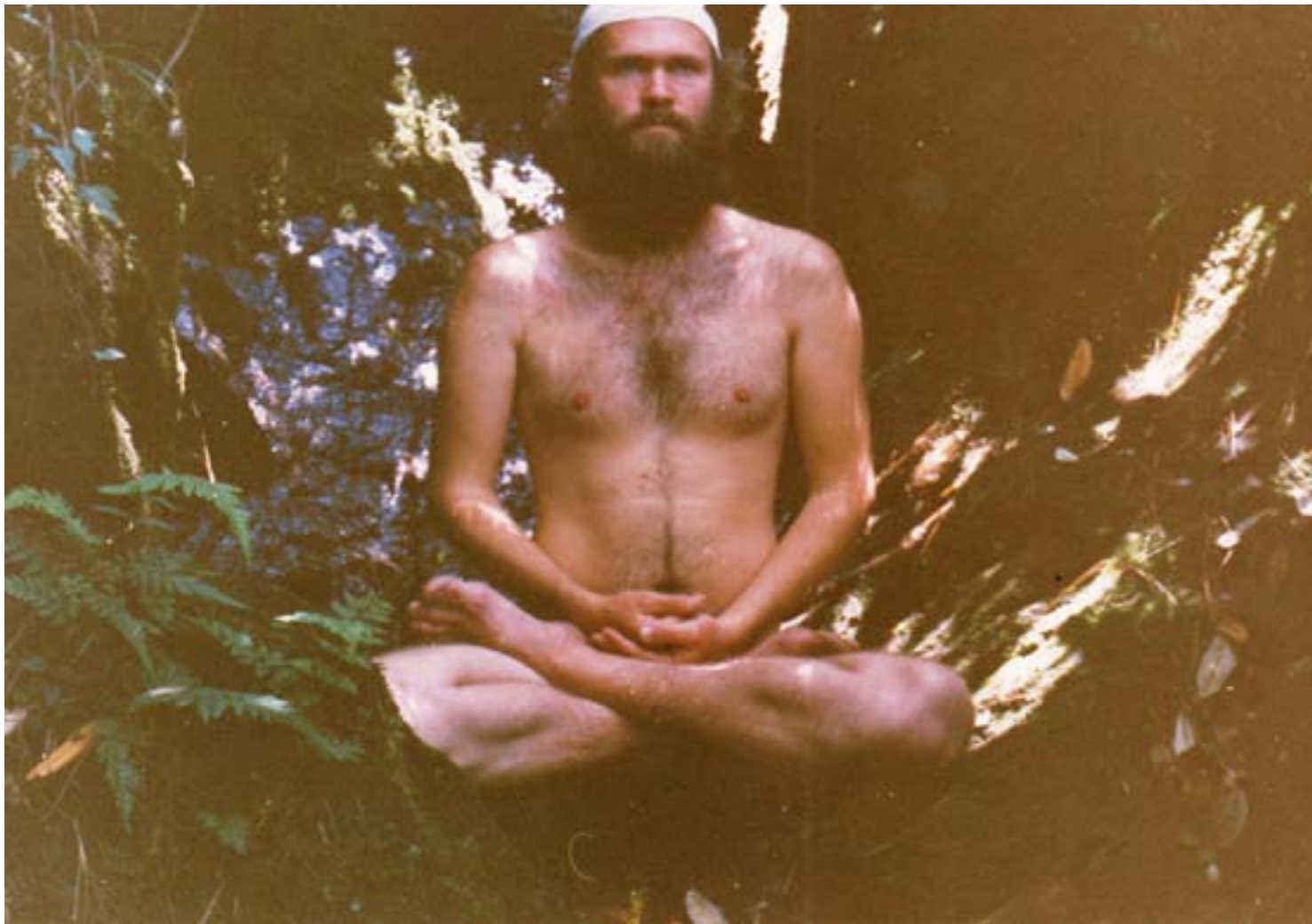
Og slik fortsatte han å fortelle om *baul* og tantra, og foreslo som avslutning at jeg kunne begynne med *baul-sadhana*. For meg var det som en åpenbaring, og akkurat det jeg trengte å høre da. Så snart jeg hadde forlatt ashramen i Banagram eller kommet utenfor Paramanandas fysiske aura, hadde jeg ganske fort følt mine gamle problemer med seksualbevissthet igjen, også der i Baniketh. Men nå endelig så det ut som om jeg skulle kunne kon-

Bjørn ved Baniketh ashram den 24. juni 1989. Foto: Saurabh Pundhir.

frontere problemet mitt og forhåpentligvis få bukt med det. Og det var ingenting jeg heller ville med mitt liv enn akkurat det, for slik situasjonen var blitt for meg med en bevissthet som gikk opp den ene dagen og ned igjen den andre dagen, og så opp igjen og ned, ble mer og mer slit-som. Selv om jeg hadde *atmajñana* og hadde trent opp mitt intellekt til å skjelve mellom illusjon og virkelighet, klarte jeg på ingen måte å ignorere de sterke, fysiske seximpulsene jeg ofte følte, og som arresterte meg gang på gang.

Paramananda ble i syv dager og reiste på den åttende dagen. Dagen før han reiste hadde vi planlagt en utflukt alle sammen til Khajiar nasjonalpark et annet sted i Chamba-distriktet, men det ble avlyst da vi fikk melding om at sjåføren brått hadde dødd i en ulykke. Like før avreisen da Paramananda skulle spise et måltid mat først, kom det uventet en omvandrende sadhu innom, og Paramananda ga ham straks sin egen mat, så til at han spiste opp alt, og reiste deretter fra ashramen uten selv å spise noe. Natta etter drømte jeg om Paramananda og følte at *baul-sadhana* var riktig for meg. Og den påfølgende dagen kom Saurabh Pundhir fra Lucknow på besøk, som var et nytt og positivt bekjentskap for meg. Saurabh var høy og lyshudet, svært intelligent, åpen, vennlig og fordomsfri, og fremsto som mer «vestlig» enn indere flest,

Over: Bjørn ute i jungelen ved ashramen i Baniketh, den 24. juni 1989. Foto: Saurabh Pundhir.
Under: «Prem Ashram» i Baniketh, 22. november 2012 kl. 12:51. Foto: BP.

så vi ble fort gode venner. Og sammen med Mihir hadde vi det mye moro alle tre.

Saurabh måtte imidlertid reise etter bare to dager i ashramen, og to dager etter det igjen, reiste også jeg. Det var tirsdag den 27. juni da jeg hadde vært på dagen akkurat tre uker i Baniketh. Selv om jeg ikke hadde noen lyst til å forlate Baniketh og Himalaya for å komme ned til det kaotiske slettelandet igjen, visste jeg at jeg ikke hadde noe valg, både i forhold til Paramananda som skulle til Shantibu i Norge, og i forhold til meg selv som bare måtte lære mer om *baul* fra Paramananda. Nedturen til Pathankot gikk fort, og at det gikk bra, skyltes i hvert fall ikke sjåførens sunne fornuft. Bussturer i nedoverbakke i Himalaya er og blir marerittaktige! Fra Pathankot tok jeg tog til Delhi, og derfra videre til Faridabad.

Fem dager senere, på søndag den 2. juli, kom også Paramananda dit sammen med Saurabh og flere andre. I mellomtiden hadde jeg fått ordnet med Paramanandas visum ved ambassaden, slik at både innreisetillatelsen og oppholdstillatelsen nå endelig var i orden, men det var adskillig mer problematisk med flybillettene fra Aeroflot. Den 6. juli dro vi fra Saini i Faridabad til Tyagiji i Brij Bihar, hvor vi ble værende til avreisen for Norge. Etter mange turer til kontorer i Delhi og massevis av vanskeligheter, ble det til slutt endelig ordning med flybillettene. Og så dukket også Trishan opp et par dager før avreisen, så da var det meste klappet og klart. Paramananda og jeg tok farvel med alle vennene, og flyet tok av fra Indira Gandhi Internasjonale Flyplass like før midnatt mandag den 10. juli, med kurs for Moskva. Endelig var vi på vei til Norge!

Utsikt fra områdene rett ovenfor Dalhousie, som ligger ca. to kilometer ovenfor Baniketh. Begge fotos: BP, 22.11.2012.

Deler av Lahul-Spiti fjellkjeden, slik den kan ses ved Dalhousie i Chamba-distriktet i det vestlige Himalaya.

Foto: BP, 22. november 2012.

ORDLISTE (forenklet)

ashram – åndelig senter eller samfunn.

atmajñana – 'kunnskap om Selvet'; Guds-realisering.

baul – filosofi med mennesket i sentrum, fysisk, emosjonelt og åndelig; utøver av baul-filosofien; omvandrende, mystiske sannhetssøkere og musikere/sangere i Bengal.

baul-sadhana – *sadhana* eller sannhetssøken med partner av motsatt kjønn, hovedsakelig etter *tantriske* prinsipper.

bhakta – en følger av bhakta-tradisjonen, med kjærlighet, idoler og tilbedelse.

jñana – 'visdom', 'kunnskap' ('gnosis').

luchi – bengalsk tynn 'hvetelompe' stekt i olje og brukt ved festlige anledninger.

rasagulla – kulerund bengalsk søtsak, som er laget av fersk ostemasse og lagt i sukkerlake.

rishi – 'seer'; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) 'de syv (opprinnelige) rishiene' har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til Brahma, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.

sadhu – person som utfører *sadhana*; aktet og avholdt, omvandrende hellig mann eller kvinne i India.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

shakta – tilbeder av *Shakti*, og følger av tantrisk filosofi og øvelse.

tantra – 'frigjørelse gjennom tiltrekning'; åndelig system og metode som helt ut aksepterer mennesket akkurat som det er, og som tilbyr åndelig utvikling fra menneskets mest grunnleggende nivå, som er dets seksualitet.

vedantin – en som praktiserer Vedanta.

yogi – en som mestrer yoga; utøver av yoga.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.